

kriser — er villige til at yde den fornødne støtte i situationer med effektmangel. Dette indebærer, at man fra dansk side må være indstillet på at yde tilsvarende støtte til nabolandene.“

Såfremt man af forsyningsmæssige grunde skulle ønske, at landet som helhed var mere uafhængigt af udlandet i tilfælde af driftsforstyrrelser på de danske elværker, kan der derimod på længere sigt blive tale om investeringer i øget reservekapacitet, som delvis kunne erstattes af en Storebæltsforbindelse. Dette forhold vil forstærkes ved udbygning med kernekraft, fordi der i så tilfælde bliver tale om en udbygning med større enheder, muligvis med større havaririsiko, som stiller større krav til reservekapaciteten, når landet betragtes som en isoleret enhed.

Det skal understreges, at der her er tale om en langsigtet betragtning. Foreløbig er elforsyningen på begge sider af Storebælt i kraft af eksisterende værker og de under bygning værende kul/olie-værker udstyret med rigelig reservekapacitet.

Forudsættes en større del af elproduktionen efterhånden fremstillet ved kernekraft, og at en overvejende del af kernekraftproduktionen er placeret på den ene side af Storebælt, vil der opstå et behov for

permanent kraftoverføring over Storebælt.

Konklusionen må blive, at behovet for en Storebæltsforbindelse dels vil afhænge af, i hvilken grad man af forsyningsikkerhedsmæssige grunde ønsker at gøre sig uafhængig af hjælp fra udlandet i tilfælde af driftsforstyrrelser, og i hvilken grad man ønsker at være frit stillet med hensyn til placering af kernekraftanlæg.

Alt taget i betragtning vil en væsentlig overgang til kernekraft sandsynligvis på længere sigt gøre etablering af en Storebæltsforbindelse ønskelig.

Foreningens bemærkninger om behovet for den i lovforslagets § 4 omhandlede eneretsbevilling kan jeg ikke tiltræde. Jeg har i min besvarelse af spørgsmål 15 nærmere begrundet og præciseret behovet for, at en fællesvirksomhed optræder som eneretsbevillingshaver. Jeg tror også, elværkerne ville få svært ved at overbevise regeringen, folketinget og befolkningen om, at en eventuel kernekraftudbygning vil foregå ud fra landspolitiske hensyn uden ressource-spild og med en entydig styring af de forskellige faser i en sådan udbygning, medmindre der etableres en sådan fælles virksomhed med eneret til at gennemføre udbygningen.

Bilag.

DANSKE ELVÆRKERS FORENING

Et selskab med eneretsbevilling vil som hovedformål have at koordinere elværkerens ressourcer til bygning og drift af kernekraftværker og at sikre, at alle væsentlige beslutninger som f. eks. reaktorvalg og brændselsdispositioner træffes på den bredest mulige basis. Dette formål kan opfyldes uden etablering af en Storebæltsforbindelse og for den sags skyld uden en eneretsbevilling.

Hvis det imidlertid desuden tilsigter, at ELSAM og KRAFTimport skal bære et fælles økonomisk ansvar for de trufne dispositioner, dvs. dele anlægsudgifter og produktionsresultater for hver enkelt reaktor, er en Storebæltsforbindelse nødvendig.

Investeringsudgifter i 1975-priser for en 500 MW-forbindelse er ca. 300 mill. kr. og for en 1.000 MW-forbindelse ca. 500 mill. kr.

I elværkernes redegørelse for Storebæltsforbindelsen i KK II (hvertil henvises) hedder det i de afsluttende bemærkninger, med tilføjelse i parentes for tydeliggørelse:

Såfremt en Store Bælts forbindelse begrundes med et fællesskab om kernekraftværker, vil en overføringsevne på 500 MW være tilstrækkelig i 1980'erne. I den første 2-års periode (hvor kun den ene side har et kernekraftværk) vil forbindelsen få en kraftig udnyttelse på grund af faste energitransporter, og den kan derfor ikke udnyttes til andre af de ovennævnte formål (økonomisk samkøring, reservebesparelser, to eller flere reaktorer på samme plads før næste byggeplads åbnes). I den følgende 2-års periode (hvor begge sider har et værk) må de faste energitransporter forudses at blive små, og forbindelsen kan da muligvis vise